

[Schmidt.]

udtrykte sin Indignation over, at jeg havde anklaget den danske Regering for ikke at forvalte de to Love om Hypoteklaanefonden og Laanekassen paa upartisk og neutral Maade, og han opfordrede mig til straks i en kort Bemærkning at komme med de Beviser, hvorpaa jeg støttede mig. Derefter har to af de Herrer Ministre erklæret, at der ikke kunde være Tale om en unneutral Forvaltning af disse Love. Den højtærede Indenrigsminister kunde ikke finde Ord nok for at udtrykke sin Forbavselse over mine Ords Dristighed. Jeg tror, lidt mindre havde været mere. For det første har jeg vel Ret til at forlange, at man holder sig til de Ord, som jeg virkelig har sagt, hvad for Resten den højtærede Indenrigsminister ogsaa gjorde. Jeg har talt og med fuldt Overlæg om det Indtryk, som jeg maatte faa af det, vi saa, og, som jeg vil tilføje, af det, vi hørte. Tror de Herrer nu virkelig, at vi kan faa Tillid til en neutral Praktisering eller Forvaltning af disse Love, naar de Herrer ved enhver given Lejlighed andre Steder altid viser hen paa de danske nationale Opgaver, der er at opfylde dernede, ogsaa ved Jordlovgivningen og paa alle Omraader? Jeg mener, at vi i Grunden nok kunde vente af faa Beviser baade i Ord og Handling for neutral Haandhævelse, i Ord, der saa maatte være mere neutrale, end de plejer at være, og i Handling f. Eks. derved, at man gav den tyske Befolkning et tilsvarende Sæde i Kassernes Forvaltning, hvad Tilfældet ikke er. Og tror man, at vi kan have Tillid til den neutrale Forvaltning, naar vi af Tinglysningsmeddelelserne atter og atter, i mange Tilfælde, kan mærke, at Hypoteklaanefonden og ogsaa Laanekassen stiller sine Midler til Raadighed overalt, hvor Landeværnet tager Aktion, og der er mange Tilfælde, hvor Landeværnet tager Aktion? Det er det, jeg har peget paa, naar jeg mente, at der var et Samarbejde, der i vore Øjne ikke saa ud til at være neutralt. Og tror de Herrer, at Befolkningen dernede i det hele taget kan faa Tillid til en neutral Forvaltning og en rigtig Haandhævelse, naar f. Eks. Midlerne af Laanekassen, der særlig er bestemt til at hjælpe de mindre næringsdrivende, i mange Tilfælde i større Summer gives til Ejendomsbesiddere, der nærmest er henvist til at faa deres Understøttelse af Hypoteklaanefonden? Den Kritik, jeg her er kommet med, kan jeg rolig sige har været meget mildere end det, man hører Mand og Mand imellem i Nordslesvig.

Man har saa sagt til mig, at jeg skulde

fremlægge Beviser. Ja, hvilke Beviser tænker man paa? Skal jeg fortælle om de tyske Ansøgere, der er blevet forbigaaet, og hvor mange? Dem kan man tælle i Massevis, men det beviser selvfølgelig ikke noget og kan ikke bevise noget, fordi der ogsaa er mange andre, der er blevet gaaet forbi. Saadanne Beviser kan man kun fremsætte, naar man har det hele Materiale, hvilket selvfølgelig ikke staar til min Raadighed. Jeg har allerede henvist til og siger det endnu en Gang, at hvad man hører, og de Tilfælde, som man ser, gør ikke Indtryk af at være Bevis for og giver os ikke Tillid til, at det er en neutral Forvaltning.

Jeg har ikke det Indtryk, at den højtærede Statsminister, da han kom ind paa at omtale Fiskeren i Bostedhoved, netop ramte Kærnen i Sagen. Jeg havde udtrykkelig anket over, at man paa en smaalig Maade hævdede Statsmyndigheden og dermed tilsidesatte Mandens Interesser, idet man henviste ham til en Vej, som nærmest var ukørbar, hvad jeg selv har overbevist mig om, og som maatte tabe sin Værdi som Dige mod Havet, naar han skulde bruge den, i Stedet for at anvise ham en Vej gennem Skoven. Den højtærede Hr. Statsminister spurgte mig, hvad den preussiske Forvaltning vilde gøre i et saadant Tilfælde. Ja, jeg synes ikke, man behøver at spørge om det i dette Tilfælde, for den preussiske Forvaltning har haft med den Sag at gøre, og den har stillet sig anderledes. Den har set paa Sagen, og den har set, at den Vej, som nu anvises Manden, paa ingen Maade maa bruges og netop ikke maa bruges, fordi den saa ikke kan være Dige, fordi den er ukørbar, og fordi den er en utilbørlig lang Omvej. Derfor anviste Staten ham at køre gennem Skoven, Staten, som for Resten ogsaa var med i Englaget, som ogsaa sagde, at det var umuligt at henvise ham til den Vej, han maatte have en Vej gennem Skoven. Det siger ikke meget, at en Afgift ogsaa blev krævet af den preussiske Myndighed, men den preussiske Forvaltning har altsaa set paa Mandens og Englagets og sin egen Interesse og er kommet til Rette med Manden. Derfor synes jeg, at det maatte vel være muligt ogsaa for den danske Forvaltning at komme til Rette med ham, og jeg vilde ønske, at det vilde ske.

Den højtærede Hr. Statsminister sagde saa helt kort og bestemt som noget, der ikke kunde imødegaaes, at man vel ikke kunde bebrejde Regeringen, at den har stabiliseret Kronen og ført den op til Pari. Ja, jeg er ikke saa helt klar over, om